

Sygn. akt VI U 38/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Karolina Chudzinska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2022r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie uzupełniające

w związku z odwołaniem ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 2 grudnia 2020r., znak: (...)

Zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 2 grudnia 2020r., znak: (...) i przyznaje ubezpieczonemu A. Ż. prawo do świadczenia uzupełniającego od dnia 1 października 2019r. do 31 stycznia 2024r.

Sędzia Karolina Chudzinska

Sygn. akt VI U 38/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 grudnia 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił A. Ż. prawa do świadczenia uzupełniającego na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (tekst jednolity Dz. U. z 2019r., poz. 1622 ze zm.), uzasadniając swoje stanowisko orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 listopada 2020r., która nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, domagając się jej zmiany i przyznania świadczenia uzupełniającego, bowiem spełnia wszystkie warunki niezbędne do jego przyznania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji w wersji obowiązującej w dniu składania wniosku :

świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub

2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej "osobami uprawnionymi".

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1600 zł miesięcznie.

Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przy czym w myśl art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) – niezdolną do samodzielnej egzystencji jest osoba, u której doszło do naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w celu zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

Natomiast całkowicie niezdolną do pracy, zgodnie z art. 12 ust. 1 powyższej ustawy, jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie stanu zdrowia ubezpieczonego i jego wpływu na zdolność samodzielnej egzystencji.

W celu rozstrzygnięcia powyższej kwestii Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych, lekarzy następujących specjalizacji :

- psychiatry,
- psychologa,
- neurologa,

którzy rozpoznali u ubezpieczonego poniższe schorzenia :

- zespół mózdkowy,
- organiczne zaburzenia nastroju, osobowości i funkcji poznawczych,
- zespół uzależnienia alkoholowego.

Biegli sądowi w sporządzonej opinii uznali, że ubezpieczony jest niezdolny do samodzielnej egzystencji od miesiąca, w którym złożył wniosek o świadczenie uzupełniające do 31 stycznia 2024r. Uzasadniając swoje stanowisko biegli wskazali, że ubezpieczony na obecnym etapie choroby przejawia trudności w zadbaniu o siebie, wymaga mobilizacji do jedzenia i ubierania się. U ubezpieczonego występują trwałe deficyty poznawcze oraz zaburzenia w sferze afektywno – behawioralnej, które powodują znaczne trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć. Ubezpieczony ma trudności w ocenie skutków swojego działania, może podejmować aktywności pozbawione planu, kontroli, a nawet zagrażające jego bezpieczeństwu. Biegli wskazali też, że ubezpieczony posiada orzeczenie zaliczające go do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

- dowód – opinia biegłych sądowych (k. 18 – 20, 38 akt).

Jedynie zastrzeżenia do opinii wniósł organ rentowy, przy czym są one w zasadzie ponowieniem stanowiska organu rentowego opartego o badanie ubezpieczonego przeprowadzone w ramach postępowania przed organem rentowym, nie wnoszą jednak niczego merytorycznego do sprawy, w szczególności nie podnoszą żadnych argumentów, które mogłyby wzbudzić wątpliwość w kwestii prawidłowości opinii wydanej przez biegłych sądowych. Okoliczność, iż lekarze zasiadający w Komisji Lekarskiej ZUS nie rozpoznali u ubezpieczonego zespołu mózdkowego nie podważa, w ocenie Sądu, wyników badań i wniosków wyprowadzonych przez biegłych sądowych, w szczególności, przez specjalistę neurologa, iż zespół ten występuje u ubezpieczonego, a szczegółowo opisany przez biegłych sądowych stan zdrowia ubezpieczonego, jasno wskazuje, iż wymaga on pomocy innej osoby w celu zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

W tej sytuacji Sąd pozytywnie ocenił opinię biegłych sądowych, specjalistów z zakresu schorzeń dolegających ubezpieczonemu, która została oparta na przeprowadzonych badaniach i dokumentacji medycznej, które z kolei, jak wynika z treści opinii zostały szczegółowo przeanalizowane pod kątem pytań postawionych biegłym sądowym w postanowieniu dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, jak w sentencji.

Sędzia Karolina Chudzinska